

2) Czy przepisy transponujące art. 4 pkt 6 decyzji ramowej, zgodnie z którymi ekstradycja własnych obywateli danego państwa członkowskiego dla celów wykonania kary wbrew ich woli jest zawsze niedopuszczalna, natomiast wedle swobodnego uznania władz może zostać udzielona zgoda na ekstradycję obywateli innych państw członkowskich wbrew ich woli, są zgodne z prawem unijnym, a w szczególności z podstawowymi zasadami niedyskryminacji i obywatelstwa Unii zgodnie z art. 6 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej (UE) w związku z art. 12, art. 17 i nast. Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską (WE) i jeżeli tak, to czy należy uwzględnić wskazane zasady przynajmniej przy wykonywaniu swobodnego uznania?

(¹) Dz.U. L 190, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 20 lutego 2008 r. — Margarete Block przeciwko Finanzamt Kaufbeuren

(Sprawa C-67/08)

(2008/C 107/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Margarete Block

Strona pozwana: Finanzamt Kaufbeuren

Pytania prejudycjalne

1. Czy przepisy art. 73 D ust. 1 lit. a) i ust. 3 traktatu WE [obecnie art. 58 ust. 1 lit. a) i ust. 3 WE] zezwalają na wyłączenie zaliczenia hiszpańskiego podatku od spadków na poczet niemieckiego podatku od spadków zgodnie z § 21 ust. 1 i 2 pkt 1 Erbschaftsteuer- und Schenkungsteuergesetz (ustawy o podatku od spadków i darowizn) w związku z § 121 Bewertungsgesetz (ograniczenie przedmiotowe) nawet w odniesieniu do spadków otwartych w 1999 r.?
2. Czy art. 73 B ust. 1 traktatu WE (obecnie art. 56 ust. 1 WE) należy interpretować w taki sposób, że podatek od spadków,

pobrany przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej w związku z nabyciem roszczeń majątkowych wobec instytucji kredytowych w tym państwie, przysługujących spadkodawcy, który miał ostatnie miejsce zamieszkania w Niemczech, przez spadkobiercę, który ma również miejsce zamieszkania w Niemczech, powinien zostać zaliczony na poczet niemieckiego podatku od spadków?

3. Czy dla rozstrzygnięcia, które z zainteresowanych państw powinno wyeliminować podwójne opodatkowanie ma znaczenie zasadność różnych kryteriów używanych w krajowym prawie podatkowym, a jeśli tak, czy kryterium miejsca zamieszkania wierzyciela jest bardziej zasadne niż kryterium miejsca siedziby dłużnika?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Napoli — Sezione Lavoro (Włochy) w dniu 20 lutego 2008 r. — Raffaello Visciano przeciwko I.N.P.S.

(Sprawa C-69/08)

(2008/C 107/30)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Napoli — Sezione Lavoro

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Raffaello Visciano

Strona pozwana: I.N.P.S.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 i 4 dyrektywy nr 80/987 (¹) z dnia 20 października 1980 r., w części mówiącej o zaspokojeniu roszczeń pracowników dotyczących zapłaty wynagrodzenia, zezwalają na to, aby wierzytelności te, z chwilą dochodzenia ich od instytucji gwarancyjnej, były pozbawiane ich pierwotnego charakteru i przyjmowały charakter zabezpieczający z tego tylko powodu, że obowiązek ich zaspokojenia został nałożony przez dane państwo członkowskie na instytucję zabezpieczenia społecznego, a zatem czy zezwalają one na to, aby pojęcie „wynagrodzenia” było w przepisach krajowych zastępowane pojęciem „świadczenia społecznego”?

- 2) Czy dla osiągnięcia społecznego celu dyrektywy wystarczy, aby przepisy krajowe wykorzystywały przysługującą pracownikowi pierwotną wierzitelność płacową jako zwykłe odniesienie porównawcze, w stosunku do którego w odpowiedni sposób określa się świadczenie gwarantowane dzięki interwencji instytucji gwarancyjnej czy też wymagane jest, aby wierzitelność płacowa w stosunku do niewypłacalnego pracodawcy była dzięki interwencji instytucji gwarancyjnej chroniona w sposób zapewniający jej taką samą treść, takie same gwarancje, terminy i sposoby dochodzenia, jakie przyznaje się w danym porządku prawnym jakimkolwiek innym wierzitelnościom wynikającym ze stosunku pracy?
- 3) Czy zasady wypływające z przepisów wspólnotowych, w tym w szczególności zasady równoważności i skuteczności, zezwalają na stosowanie do niezaspokojonych roszczeń pracowników, związanych z wynagrodzeniem za okres zdefiniowany w art. 4 dyrektywy nr 80/987, systemu przedawnienia mniej korzystnego niż ten, jaki stosuje się do innych roszczeń o tym samym charakterze?

⁽¹⁾ Dz.U. L 283, str. 23.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (Civil Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 21 lutego 2008 r. — The Queen na podstawie apelacji Christophera Mellora przeciwko Secretary of State for Communities and Local Government

(Sprawa C-75/08)

(2008/C 107/31)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (Civil Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Christopher Mellor

Strona pozwana: Secretary of State for Communities and Local Government

Pytania prejudycjalne

1. Czy zgodnie z art. 4 dyrektywy Rady 85/337/EWG ⁽¹⁾, zmienionej dyrektywą 97/11/WE ⁽²⁾ i 2003/35/WE ⁽³⁾ (zwanej dalej „dyrektywą”), państwa członkowskie mają obowiązek ujawniać powody wydania decyzji wskazującej na brak

konieczności poddania przedsięwzięcia figurującego w załączniku II do dyrektywy ocenie zgodnie z art. od 5 do 10 dyrektywy?

2. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy wymóg ten został spełniony, biorąc pod uwagę treść pisma sekretarz stanu z dnia 4 grudnia 2006 r.?
3. W przypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi przeczącej, jaki jest w tych okolicznościach zakres obowiązku uzasadnienia aktu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne Dz.U. L 175, str. 40.

⁽²⁾ Dz.U. L 73, str. 5.

⁽³⁾ Dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidująca udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywę Rady 85/337/EWG i 96/61/WE (Dz.U. L 156, str. 17).

Skarga wniesiona w dniu 29 lutego 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-94/08)

(2008/C 107/32)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: G. Rozet i L. Lozano Palacios, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że utrzymując w swoim ustawodawstwie wymóg obywatelstwa hiszpańskiego w celu pełnienia stanowiska kapitana i pierwszego oficera na wszystkich statkach pływających pod hiszpańską banderą poza statkami handlowymi o pojemności rejestrowej brutto poniżej 100 GT, przewożących ładunek lub mniej niż 100 pasażerów, pływających wyłącznie między portami lub punktami znajdującymi się na obszarach, nad którymi Hiszpania sprawuje zwierzchność, suwerenne prawa lub jurysdykcję, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy prawa wspólnotowego, a w szczególności art. 39 WE.
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.